

til „Lov om Forandringer i Forligsvæsenet“ blevet udarbejdet, væsentlig paa Grundlag af det af Folkethinget vedtagne. Ministeriet har derimod, efter at have taget Sagen under nøieste Overveelse, ikke kunnet finde det nødvendigt eller hensigtsmæssigt for Tiden at foretage en fuldstændig Revision af den gjældende Forligslovgivning, og udarbejde en ny fuldstændig Lov om denne Materie, hvad der ogsaa stemmer med Indholdet af de fleste modtagne Betænkninger. Deels kan det nemlig ikke antages, at der søles nogen virkelig Trang dertil, idet der efter en 60aarig Anvendelse af den gjældende Forligslovgivning allerede har uddannet sig en fast Retsspraxis med Hensyn til de fleste og væsentligste Punkter i samme, deels vilde det nærværende Tidspunkt, hvor Reformer i Rettsvæsenet, hvis Indflydelse paa den heromhandlede Lovgivning ikke nu kan oversees, maae ansees forestaaende i en ikke fjern Fremtid, neppe være det beleilige til at iværksætte en fuldstændig særskilt Revision af et med Rettsvæsenet saa nøie sammenhængende Institut som Forligsvæsenet. Paa den anden Side har man heller ikke anset det rigtigt at optage enkelte Bestemmelser udenfor Lovforslagets egentlige Gjenstand, der vilde medføre indgribende Forandringer i den hidtil fulgte Anvendelse af Forligslovgivningen, om der end i og for sig kunde tale Udskilligt herfor, idet man har troet, at den Usikkerhed, som derved vilde optaae, vilde medføre flere Ulemper end den nu bestaaende Tilstand, hvor, som foran bemærket, de væsentligste tvivlsomme Spørgsmaal ere afgjorte ved en langvarig fast Praxis. Naar det saaledes i det af Folkethinget vedtagne Lovforslag § 8 hedder: „for at en Sag, hvori Forligsmægling efter den gjældende Lovgivning skal finde Sted, i Realiteten kan blive paakjendt af Domstolene, er det nok, at det bevises, at dens Hovedgjenstand har været paaklaget“, saa har Niemedet med dette Forslag, som ogsaa under Forhandlingerne i Rigsdagen er udtalt, været at forebygge Chicanese, præliminaire Tvistigheder, som unægtelig jævnligen opstaae. Men ligesom Domstolenes Forstaaelse af den nu gjældende Forfrist i Frdn. af 10de Juli 1795 § 49 maa være bekjendt ved en Mængde Præ-

judicater, saaledes turde det vistnok være nogen Tvivl underkastet, om den foreslaede Bestemmelse vilde kunne forebygge saadanne Tvistigheder, idet der i de specielle foreliggende Tilfælde vil kunne reises mangehaandige Tvivl om, hvorvidt Sagens „Hovedgjenstand“ virkelig kan ansees for at have været inddraget under Forligsmæglingen. Da nu derhos et stort Fleertal af Medlemmerne af Landets overordnede Domstole have udtalt sig imod en saadan Bestemmelse, som desuden synes at ligge udenfor dette Lovforslags egentlige Niemed, har Ministeriet troet, at overveiende Grunde tale for ikke at optage nogen lignende Bestemmelse i nærværende Udkast. Heller ikke den i tidnævnte Lovforslag § 9 indeholdte Bestemmelse, at den ved Forordningen 11te August 1819 fastsatte Mølt for unødigt Eratte for den, der ei giver behørigt Møde ved den befalede Forligsmægling, er bortfalden, har man troet at burde optage i nærværende Udkast, da det Tvangsmiddel til at fremkalde personligt Møde, som ligger deri, at den Part, som udebliver fra Forligsmæglingen, paalægges Processens Omkostninger, i alt Fald er uden Betydning i de Tilfælde, hvor disse Omkostninger af andre Grunde vilde være at udrede af vedkommende Part, og da Niemedet med Forligsmæglingen vilde forfejles, hvis et saadant Tvangsmiddel ikke eksisterer, ligesom endelig en saadan Bestemmelse vilde staae endnu mere isoleret, naar § 8 i det af Folkethinget vedtagne Forslag ikke optages. Derimod er i nærværende Udkasts § 9 indført en ny Bestemmelse, som nærmere vil blive omtalt nedenfor.

Lovforslaget angaaer saaledes (med den nysnævnte Undtagelse) alene Organisationen af Forligscommissionerne. Skøndt den nærværende Ordning ikke kan antages at have medført praktiske Ulemper, men tværtimod igjennem en lang Række har fremviist særdeles heldige Resultater, maa det dog erkjendes, at en Forandring i Commissionernes Sammensætning, hvorved Valget af Medlemmerne, hvis Hverv, for at løses med Held, forudsætter, at de Paagjældende ere i Besiddelse af deres Medborgeres Tillid, overdrages Corpo-